

ΤΡΑΓΟΥΔΗΣΕ ΑΝ ΜΠΟΡΕΙΣ

Σε κάθε εποχή είναι σίγουρο ότι η μουσική και η ποίηση διαδραματίζουν εξέχοντα ρόλο στη ζωή των ανθρώπων , αφού την επηρεάζουν και τη διαμορφώνουν. Ως στοιχείο μάλιστα πολιτισμικό η ποίηση είναι φορέας διαχρονικών ιδεών και αξιών ενώ με όχημα το ποίημα ο ποιητής μιλάει στις καρδιές των ανθρώπων επιδιώκοντας - και μιλάμε φυσικά για την ποίηση με κοινωνικό χαρακτήρα- τη δημιουργία ενός κόσμου πιο δίκαιου, ενός κόσμου πιο αξιοβίωτου. Παρασυρμένος , λοιπόν , από την ανάγκη του αυτή ο ποιητής Τάσος Λειβαδίτης τραγουδάει το 1956 με το ταμπούρλο του τη φρίκη του πολέμου, την εξύμνηση του θάρρους, την ισότητα και την αντίσταση στον ρατσισμό , με δυό λόγια την αδελφοσύνη.

Και μεταφερόμαστε στο 2017 στον αιώνα της επιστημονικής ανάπτυξης και της τεχνολογικής έξαρσης, στον αιώνα της προόδου. Θα αναρωτιόταν , λοιπόν , κανείς τι θέση έχει σ'έναν τέτοιο αιώνα η ποίηση. Μια ποίηση που εξυμνεί ιδέες και αξίες ενδεχομένως αναχρονιστικές και ξεπερασμένες για πολλούς από μας. Και όμως η ποίηση αυτή φαντάζει πιο επίκαιρη από ποτέ , σήμερα , που ο άνθρωπος μαστίζεται από ένα πλήθος προβλημάτων που τον κρατούν δέσμιο και δεν τον αφήνουν να χαρεί μέσα από την αγάπη, το δόσιμο, την καλοσύνη, δεν τον αφήνουν δηλαδή να είναι άνθρωπος.

Σήμερα ο κόσμος μας κρύβει ερημίες μεγάλης έκτασης και θυμίζει παλέτα με χρώματα μουντά. Μία παλέτα που κυριολεκτικά στάζει αίμα. Μία παλέτα η οποία φιλοξενεί τον πόλεμο, τον ρατσισμό, την προσφυγιά, το αίμα και τον πόνο.

Μα ποιος πόλεμος ; Ποιος πόλεμος ρωτάω με αφέλεια και αδιαφόρησα. Αδιαφόρησα για το Αφγανιστάν, για τη Σομαλία, για το Σουδάν για τη Συρία. Ήταν βλέπεις πολύ μακριά , για να με απασχολήσουν. Η αντιμετώπιση όμως αυτή ήρθε να αναιρεθεί και να με κάνει αίφνης να σκεφτώ πόσο κοντά μου ήταν όλη αυτή η θρηνωδία, και αποφάσισα κι εγώ τότε να τραγουδήσω. Αποφάσισα να τραγουδήσω όταν είδα την πρώτη φωτογραφία που έκανε τον γύρω του διαδικτύου. Την πρώτη φωτογραφία που απεικόνιζε νεκρά βρέφη να έχουν ξεβραστεί σε διάφορα νησιά του Αιγαίου. Όχι, αυτά δεν τα σκότωσε ο πόλεμος. Τα σκότωσε η αγωνία, τα σκότωσε η ελπίδα πως μπορούν να έρθουν στην Ευρώπη και στη Μεσόγειο , για να αναζητήσουν το αυτονόητο. Να αναζητήσουν μια καλύτερη ζωή.

Απ'την αρχή του 2016 πάνω από μισό εκατομμύριο άνθρωποι μου ζήτησαν βοήθεια. Όχι μόνο από μένα αλλά και από σένα. Λυπήθηκα και κάποιες φορές

έκλαψα ξαπλωμένη στον καναπέ μου και βλέποντας όλους αυτούς τους ανθρώπους να κατευθύνονται στον τόπο μου. Και τότε όμως το Αιγαίο ήταν μακριά. Θαύμαζα τους εθελοντές που έτρεχαν να βοηθήσουν, θαύμαζα και σκεφτόμουν πως θα 'θελα κι εγώ να είμαι αναμεσά τους.

Μου δόθηκε τότε η μεγάλη ευκαιρία. Η ευκαιρία να βοηθήσω, η ευκαιρία ν' αποδειξω πως είμαι κι εγώ άνθρωπος, η ευκαιρία να ξεφύγω από τη ρουτίνα της καθημερινότητας και της κακομοιριάς μου. Η ευκαιρία μου να γίνω ήρωας.

Τι; Θα έρθουν οι πρόσφυγες στην Αθήνα ; Θα έρθουν οι πρόσφυγες στον τόπο μου ; Α! είπαμε, Καλή, καλή, αλλά αυτό δεν θα το ανεχτώ. Τι δηλαδή ; Θα μένουν οι πρόσφυγες δίπλα μου ; Θα γεμίσουμε σκουπίδια, θα κινδυνέψουν οι ζωές μας, δεν θα μπορούμε να κυκλοφορούμε τη νύχτα. Τι; Θα πηγαίνουν σχολείο τα παιδιά τους με τα παιδιά μου ; ΑΠΟΚΛΕΙΕΤΑΙ !!! Τα παιδιά αυτά είναι ανεμβολίαστα, είναι φορείς μολυσματικών ασθενειών. Μυρίζουν, έχουν ψείρες. Να τους φτιάξουν άλλα σχολεία μέχρι να ανοίξουν τα σύνορα και να φύγουν. Τι ; Θα μείνουν εδώ για πάντα ; Θα μας παίρνουν τις δουλειές; τα παιδιά τους θα κρατάνε την ελληνική σημαία στις παρελάσεις ; Θα μπαίνουν στα ελληνικά πανεπιστήμια ;.

Κάπως έτσι , λοιπόν, αντιμετωπίζεται ο "ξένος" στην εποχή μας. Ως ακένωτη πηγή εγκλημάτων, ως αποδιοπομπαίος τράγος.

Κάπως έτσι , λοιπόν, έγινα κι εγώ ήρωας. Αλλά γι' άλλο λόγο. Έτρεξα, φώναξα, διαμαρτυρήθηκα, διοργάνωσα συλλαλητήρια, κατέβηκα σε πορείες, πέταξα μολότοφ, έκανα μπούλινγκ. Δεν σκέφτηκα ότι κάποια στιγμή μπορεί να είμαι κι εγώ ξένος. Δεν σκέφτηκα τους οικονομικούς μετανάστες, συμπατριώτες μου που έφυγαν για την Αμερική το 1910. Δεν σκέφτηκα την οικονομική κρίση που τους έδιωξε πάλι το 1932. Δεν σκέφτηκα τη Μικρασιατική Καταστροφή το 1922. Δεν σκέφτηκα τους δύο παγκόσμιους πολέμους .Δεν σκέφτηκα ότι σήμερα ο κόσμος μας βρίσκεται αντιμέτωπος με την μεγαλύτερη προσφυγική κρίση όλων των εποχών και δεν σκέφτηκα ότι οι δεξαμενές των ανθρώπων που χειμάζονται απ' αυτή την κρίση έχουν χώρο και γι' άλλους όσο ο άνθρωπος θα διακατέχεται από την άσβεστη δίψα του για δύναμη και υπεροχή. Όσο ο άνθρωπος δεν ακούει το ταμπούρλο της καρδιάς του.

Είναι πολύ σημαντικό να καταλάβουμε ότι η ανθρωπιά είναι ένα αγώνισμα δύσκολο και απαιτεί καθημερινή προπόνηση στο στίβο της ζωής. Είναι σημαντικό να καταλάβουμε ότι ο άνθρωπος , για να αισθανθεί άνθρωπος πρέπει να τον φωνάζουνε. Είναι σημαντικό να καταλάβουμε ότι τα συμφέροντα της ανθρωπότητας είναι κοινά και πως όποιος προσπαθεί να μας πείσει για το αντίθετο προσπαθεί απλά να εξυπηρετήσει δικά του συμφέροντα. Αυτά τα συμφέροντα είναι που έκαναν τη ζωή

των ανθρώπων δύσκολη. Αυτά τα συμφέροντα είναι που έκαναν τον άνθρωπο να λησμονεί τη βασική του αποστολή. Τον έκαναν να λησμονεί ότι είναι άνθρωπος.

Είναι πολλά αυτά που νομίζουμε ότι χωρίζουν εμάς τους ανθρώπους. Στην ουσία όμως είναι αυτά που μας ενώνουν. Μας ενώνει η αγάπη για την πατρίδα μας, η αγάπη για τη γλώσσα μας, η αγάπη για τη θρησκεία μας, η αγάπη για την οικογένειά μας, η αγάπη για τους φίλους μας, η αγάπη για την τέχνη, η αγάπη για τη μουσική, ο φόβος, η καθημερινή πάλη για μια καλύτερη ζωή, ο έρωτας. Όλ' αυτά έρχονται να μας υπενθυμίσουν πόσο ίδιοι είμαστε , αν και διαφορετικοί. Έρχονται να μας υπενθυμίσουν ότι όλοι αγωνιζόμαστε για τα ίδια πράγματα, μοιραζόμαστε τις ίδιες αγωνίες, και όλα αυτά κάτω από ένα κοινό ουρανό.

Η επιθετική στάση είναι αναμφισβήτητα μια στάση δειλίας και μικροψυχίας του απαιδευτου ανθρώπου. Του ανθρώπου που δεν προσπαθεί καθόλου να διευρύνει το πνεύμα του και να ανοίξει την καρδιά του. Του ανθρώπου που φοβάται να αγαπήσει το συνάνθρωπο, μήπως φανεί αδύναμος. Του εθνικιστή ανθρώπου που έχει τόσο χαμηλή εκτίμηση για την πατρίδα του ώστε φοβάται ότι με οποιαδήποτε υποχώρηση μπορεί να την χάσει. Του ανθρώπου του δειλού , του ανθρώπου που ουσιαστικά δεν είναι άνθρωπος.

Είναι πλάνη να θεωρούμε ότι μπορούμε να τα καταφέρουμε μόνοι μας και ότι βρισκόμαστε σε θέση ισχύος. Είναι πλάνη να θεωρούμε ότι είναι προτιμότερο το εγώ από το εμείς. Και είναι πλάνη να θεωρούμε ότι ,αν επιθυμούμε ειρήνη, πρέπει να ετοιμάζουμε πόλεμο. Και τέλος είναι πλάνη να θεωρούμε ότι είμαστε άνθρωποι ενώ έχουμε καταντήσει απάνθρωποι.

Μόνη λύση, λοιπόν , για να σωθεί ο πλανήτης από την καταστροφή είναι η αγάπη και η σύμπνοια. Πότε επιτέλους θα καταλάβουμε αυτόν τον αξιομνημόνευτο λόγο!

Μια

Ρομαντική Ρεαλίστρια